

Middelen en voornaamste argumenten

1. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste opvatting door te oordelen dat de kamer van beroep de conclusies uit de eerdere arresten HELLIM en ΧΑΛΛΟΥΜΙ en HALLOUMI van het Gerecht terecht heeft toegepast op de onderhavige zaak. De genoemde zaken hadden geen betrekking op certificeringsmerken, maar op andere soorten merken, namelijk respectievelijk op collectieve en gewone Uniemerken. De wezenlijke functie van dergelijke merken bestaat erin de commerciële herkomst van de waren aan te duiden (in het geval van een collectief merk, een groot aantal handelaars die verbonden zijn door het lidmaatschap van een vereniging). Certificeringsmerken hebben daarentegen niet als wezenlijke functie om de herkomst aan te duiden, maar om een categorie van waren te onderscheiden, namelijk waren met een certificering, doordat deze daadwerkelijk voldoen aan de reglementering waaronder het gebruik van het certificeringsmerk HALLOUMI is toegestaan, en daarvoor toestemming is verleend om volgens deze reglementering te worden geproduceerd. Bovendien was het relevante publiek in die eerdere arresten van het Gerecht verschillend van het relevante publiek in de onderhavige zaak.
2. Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat een ouder nationaal merk — in casu het nationale certificeringsmerk — elk onderscheidend vermogen miste om waren met certificering te onderscheiden van waren zonder certificering. Het heeft ten onrechte geoordeeld dat het merk beschrijvend was. Het heeft ten onrechte afbreuk gedaan aan de nationale bescherming van het nationale merk en ten onrechte de geldigheid van dit merk ter discussie gesteld in een oppositieprocedure voor het EUIPO.
3. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste opvatting bij de vergelijking van de merken en de beoordeling van het gevaar voor verwarring. Het heeft deze vragen ten onrechte benaderd alsof het oudere merk een herkomstaanduidend merk was, en geen certificeringsmerk. Het heeft het oudere merk geen onderscheidend vermogen verleend als certificeringsmerk, dit wil zeggen als een merk dat waren onderscheidt die daadwerkelijk voldeden aan de normen voor het certificeringsmerk en daadwerkelijk waren geproduceerd door de houder van het certificeringsmerk goedgekeurde producenten. Het heeft evenmin in overweging genomen hoe certificeringsmerken gewoonlijk worden gebruikt (namelijk steeds met een onderscheidende naam, merk of logo). Het heeft geen rekening gehouden met de betekenis en het belang van het litigieuze Uniemerken, inzonderheid door niet te onderzoeken of het element „HALLOUMI” in het jongere merk een eigen onderscheidend vermogen had, als een teken dat — anders dan in werkelijkheid — aangaf dat de door het litigieuze Uniemerken aangeduide waren gecertificeerd waren.
4. Het Gerecht heeft geen rekening gehouden met nationale bepalingen en rechtspraak met betrekking tot de draagwijdte en de gevolgen van nationale certificeringsmerken. De voorwaarden en modaliteiten van de regelgeving van de lidstaten met betrekking tot certificeringsmerken zijn niet geharmoniseerd in het kader van de merkenrichtlijnen 89/104 ⁽¹⁾ of 2008/95 ⁽²⁾, en toch bepaalt verordening nr. 207/2009 dat dergelijke nationale merken de basis kunnen vormen voor oudere rechten die de inschrijving van Uniemerken verhinderen. Deze rechten moeten worden bekeken in het licht van de nationale rechtspraak en de nationale bepalingen, naar analogie van de verschillende nationale rechten overeenkomstig artikel 8, lid 4, van verordening nr. 207/2009 (welke rechten evenmin zijn geharmoniseerd en van lidstaat tot lidstaat in grote mate verschillen naar de aard, de draagwijdte en de gevolgen ervan).

⁽¹⁾ Eerste richtlijn (89/104/EEG) van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB 1989, L 40, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB 2008, L 299, blz. 25).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Erding (Duitsland) op 10 december 2018 — U.B. en T.V./Eurowings GmbH

(Zaak C-776/18)

(2019/C 82/13)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Erding

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: U.B., T.V.

Verwerende partij: Eurowings GmbH

Prejudiciële vraag

Moet in geval van annulering als bedoeld in artikel 5 van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ ook worden aangenomen dat er sprake is van een aanbod van een alternatieve vlucht die de passagiers in staat stelt hun eindbestemming minder dan twee uur na de geplande aankomsttijd te bereiken, wanneer deze alternatieve vlucht wordt uitgevoerd naar een andere dan de in de boekingsbevestiging vermelde luchthaven, wanneer deze luchthaven in dezelfde regio is gelegen?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Luxemburg) op 19 december 2018 — EU / Caisse pour l'avenir des enfants

(Zaak C-801/18)

(2019/C 82/14)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: EU

Verwerende partij: Caisse pour l'avenir des enfants

Prejudiciële vragen

- 1) Zijn de bevoegde socialezekerheidsautoriteiten van een eerste lidstaat (in casu de Caisse pour l'avenir des enfants — Luxemburg) uit hoofde van de Unierechtelijke verplichtingen die op hen rusten krachtens artikel 45 VWEU, richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden ⁽¹⁾, en verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels ⁽²⁾, waarvan met name artikel 4, gehouden gezinsbijslagen te betalen aan een onderdaan van een tweede lidstaat, wanneer deze bevoegde autoriteiten op grond van een bilaterale internationale overeenkomst tussen de eerste lidstaat (Luxemburg) en het derde land (Brazilië) onder dezelfde voorwaarden het recht op gezinsbijslagen toekennen aan hun eigen onderdanen en inwoners?"
- 2) Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord en voor het geval dat het beginsel dat in het arrest Gottardo ⁽³⁾ is gehanteerd ook geldt in de context van gezinsbijslagen, kan de bevoegde socialezekerheidsautoriteit, en meer in het bijzonder de bevoegde gezinsbijslagautoriteit — in casu de Caisse pour l'avenir des enfants, de nationale instelling voor gezinsbijslagen van het Groothertogdom Luxemburg — zich dan op grond van overwegingen betreffende de financiële en buitengewoon zware administratieve lasten waarmee de betrokken administratie te maken krijgt, beroepen op een objectieve reden om de ongelijke behandeling van onderdanen van de overeenkomst sluitende landen die partij zijn (bij de betrokken bilaterale overeenkomst) en van andere onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie te rechtvaardigen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77).

⁽²⁾ PB L 166, blz. 1.

⁽³⁾ Arrest van 15 januari 2002, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16.